

35. SETNE CHAMVESE.

Král Vesermaare měl dva syny: Setna Chamvesa a jeho mladšího bratra Jenharrova. Setne vynikal od mládí ve všem vědění, a jeho nejmilejším oborem byly čáry, po nichž neustále všude pátral, a uměl jich tak dobře užívat, že nebylo za času krále Vesermaarea čarodějníka, který by se s ním mohl měřit.

Jednou se Setne procházel po memfiském chrámu, prohlížeje jeho nápisy, zdali by snad nenašel mezi nimi ještě nějakého nového návodu k čarování. Tu se náhle před ním objevil vznešený stařec, oděný v kněžský šat, a řekl mu: „Vím, co hledáš, Setne Chamvesi, a vím, kde bys našel svitek papyru, který Thovt napsal svou vlastní rukou. Má dvě strany písma. Přečteš-li první stranu, očaruješ nebe, zemi i podsvětí, hory i moře, a budeš rozumět všemu, co povídá zvěř v horách, ptáci na nebi i ryby v hlubinách, na nichž spočívá ve vodě božská síla. Přečteš-li druhou stranu, i kdybys byl v říši západní, ocitneš se zase ve své dřívější podobě na zemi, spatříš Rea zářícího na nebi s jeho Devaterem, i měsíc v jeho lesku a všechny hvězdy nebe v jejich pravé podobě.“

Setne zvolal: „Nuže, pověz mi, kde je ten svitek papyru uložen!“

Stařec odpověděl: „Povím ti to, slíbíš-li mi, že mrtvé tělo, které najdeš, až budeš sestupovati k místu, kde je ten svitek uložen, dáš dopravit do mumifikačního ústavu, a zaplatíš obnos, kterého bude třeba, aby tělo to bylo mumifikováno po způsobu kněží Ptahových, a aby bylo pohřbeno po jejich způsobu na jejich pohřebišti.“

Setne ochotně slíbil, a stařec mu řekl: „Na memfiském pohřebišti kněží Ptahových z doby krále Mernebptaha jest

hrobka jeho syna Neneferkeptaha. V její podzemní kobce najdeš před sarkofagem duchy Neneferkeptaha, jeho manželky Ahury a jejich syna Merjeba, sedící na křeslech, a svitek, který Thovt napsal svou vlastní rukou, leží mezi nimi.“

Nato stařec zmizel tak, jak se objevil.

Setne se odebral k svému otci, králi Vesermaareovi, a řekl mu: „Můj velký pane, dozvěděl jsem se, že svitek papyru, který Thovt napsal svou vlastní rukou, jest uložen na memfiském pohřebišti Ptahových kněží v hrobce Neneferkeptaha, syna krále Merneptaha. Kéž jest mi dovoleno, abych šel se svým bratrem Jenharrovem, a přinesl ten svitek!“

Král dal své svolení, a Setne s Jenharrovem se vypravili na memfiské pohřebiště. Tři dni a tři noci hledali marně, až čtvrtého dne našli hrobku Neneferkeptahovu. Vystoupivše na její vrch, našli desku, uzavírající vstup do šachty, vedoucí do sarkofagové kobky, vyzdvihli ji a shledali, že kamení, vyplňující šachtu, bylo odstraněno. Sestoupivše na dno šachty, našli na jejím dně mrtvolu muže. Vynesli ji nahoru a dali ji dopravit do mumifikačního ústavu.

Pak Setne znovu sám sestoupil dolů a úzkou chodbou vstoupil do sarkofagové kobky, která byla plna světla, spatřil duchy Neneferkeptaha, Ahury a Merjeba, sedící v křeslech, a Thovtův svitek papyru ležící mezi nimi.

Duch Ahuřin zvolal: „Kdo jsi a co tu chceš?“

Setne odpověděl: „Jsem Setne Chamvese, syn krále Vesermaarea a přišel jsem, abych odnesl Thovtův svitek, který tu leží mezi vámi.“

Duch Ahuřin řekl: „Nemáš na něj práva! Poslyš, co jsme pro ten svitek vytrpěli, a jak jsme pro něj ztratili své pozemské životy:

Král Merneptah neměl dítek kromě nás dvou, mne,

Ahury a mého staršího bratra Neneferkeptaha. Již když jsme byli malými dětmi, milovala jsem velice svého bratra, a on miloval mne, a říkali jsme, až dorosteme, že budeme manželky.

Když jsem dospěla, a matka to zpozorovala, odešla k mému otci a řekla mu: „Můj velký pane, naše dívky dospěly, je třeba najítí Ahuře manžela a Neneferkeptahovi manželku.“

Král odpověděl: „Zeptám se jich, koho chtějí.“

Pak si dal král přivéstí své dívky, a zeptal se jich: „Jest nutno, aby ses oženil, Neneferkeptahu; znáš dívku, kterou bys chtěl za manželku?“

Neneferkeptah odpověděl: „Nechci jiné ženy za manželku, kromě své sestry Ahury.“

„Znáš muže, kterého bys chtěla za manžela, Ahuro?“

Odpověděla jsem: „Nechci jiného muže, kromě svého bratra Neneferkeptaha.“ A skočila jsem k Neneferkeptahovi, objala jsem ho, a on objal mne, a líbali jsme se a smáli jsme se.

I král se smál a řekl: „Jděte si, potřeštění láskou!“

I odešli jsme od krále.

Pak si dal král zavolatí svou manželku, a když přišla, řekl jí: „Ptal jsem se Neneferkeptaha, koho si přeje za manželku, a on mi odpověděl: „Nechci jiné ženy za manželku, kromě své sestry Ahury.“ Ptal jsem se Ahury, koho si přeje za manžela, a ona mi odpověděla: „Nechci jiného muže, kromě svého bratra Neneferkeptaha.“ Zasnoubíme tedy Neneferkeptaha s Ahurou, jak se u nás děje od pradávna.“

Manželka králova odpověděla: „Dopouštíš se na mně bezpráví. Nemám-li dívka, kromě dvou dítek, je správné zasnoubiti je spolu? Zasnoubím-li Neneferkeptaha s dcerou některého velitele vojska, a Ahuru se synem jiného velitele vojska, (stane se, že) náš rod bude četnější.“

Když nastal čas, aby byla pořádána slavnost u krále, přišli pro mne a odvedli mne k té slavnosti. Mé srdce bylo velice zatrpklé, nebyla jsem ve své věřejší míře.

Král mi řekl: „Ahuro, jsi to ty, která jsi poslala ke mně s tímto hloupým nápadem: „Zasnub mne s mým starším bratrem Neneferkeptahem?“

Odpověděla jsem mu: „Provdej mne za syna některého velitele vojska, a jeho ožeň s dcerou jiného velitele vojska; stane se, že náš rod bude četnější!“ — a smála jsem se.

I král se dlouho smál a řekl pak správci královského paláce: „Nechť odvedou této noci Ahuru do domu Neneferkeptahova, a nechť přinesou s ní všechno, co jest krásné!“

I odvedli mne jako manželku do domu Neneferkeptahova, a král poslal mi dary ze stříbra a ze zlata, a také všickni královští dvořané mi poslali dary. Neneferkeptah strávil se mnou krásný den, přijal družinu všech královských dvořanů, a spal se mnou oné noci. Poznáv mne, léhal se mnou také jindy, a milovali jsme se vespolek.

Když nastal čas mé čmýry, neměla jsem čmýry. Oznámili to králi, a jeho srdce se velice zaradovalo; poslal mi ihned mnoho věcí, a dal mi přinést dary ze stříbra i ze zlata i velice krásné obleky z královského plátna. Když nastal čas porodu, porodila jsem chlapce, jenž je zde před tebou, jehož pojmenovali Merjeb, a dali ho zapsati do knihy domu života.

Můj bratr Neneferkeptah neměl pak na světě nic na práci kromě toho, že chodil po memfiské poušti a čítal nápisy, které jsou v hrobkách králů a na deskách písařů domu života, i nápisy, které jsou na jejich sochách, neboť měl veliký zájem o písmo.

Když se jednou konalo Ptahovo procesí, Neneferkeptah šel do chrámu, aby se pomodlil; šel za procesím a četl nápisy na skříních bohů. Tu spatřil ho starý kněz a smál se.

Nenerferkeptah mu řekl: „Proč se mi směješ?“

Odpověděl: „Nesměji se tobě. Směji-li se, děje se tak, protože čteš všelijaké nápisy, které nemají užítku pro nikoho na světě. Chceš-li čísti, pojď ke mně, a já tě dám dovézt na místo, kde jest svitek, který Thovt napsal svou vlastní rukou, když sestoupil k ochraně bohů. Jsou na něm dvě strany písma. Přečteš-li první stranu, očaruješ nebe, zemi i podsvětí, hory i moře, a budeš rozumět všemu, co povídá zvěř v horách, ptáci na nebi i ryby v hlubinách, na nichž spočívá ve vodě božská síla. Přečteš-li druhou stranu, i kdybys byl v říši západní, ocitneš se zase ve své dřívější podobě na zemi, spatříš Rea zářícího na nebi s jeho Devaterem, i měsíc v jeho lesku a všechny hvězdy nebe v jejich pravé podobě.“

Nenerferkeptah mu řekl: „Jako že žije král, kéž se mi řekne něco dobrého, čeho si přeješ! Já ti to dám učiniti, a ty mě dovedeš na místo, kde je ten svitek papyru.“

Kněz odpověděl Nenerferkeptahovi: „Chceš-li, abych tě dovedl na místo, kde je ten svitek, dáš mi sto debenů stříbra na můj pohřeb a dáš mi zříditi bez náhrady dva kněžské obětní důchody.“

Nenerferkeptah zavolal sluhu, dal vyplatiti knězi sto debenů stříbra, a vymohl, že splněno bylo přání knězovo po dvou obětních důchodech. Když dal udělati knězi všecko, co si přál, kněz mu řekl: „Ten svitek papyru jest uprostřed Kebského moře. V železné skřínce jest skříňka měděná, v měděné skřínce jest skříňka ze dřeva skořicovníku, v skřínce ze dřeva skořicovníku jest skříňka ze slonoviny a ebenového dřeva, v skřínce ze slonoviny a ebenového dřeva jest skříňka stříbrná, ve stříbrné skřínce jest skříňka zlatá a v ní je ten svitek papyru. Na míli kolem skříňky se svitkem jsou hadi, štíři a plazi všeho druhu, a věčně žijící had jest ovinut kolem té skříňky.“

Když to kněz Neneferkeptahovi pověděl, ten ani nevěděl, kde je. Vyšel z chrámu, vypravoval mi všechno, co se mu přihodilo, a řekl mi: „Půjdu do Kebtu, vezmu ten svitek a bez meškání se zase vrátím na sever.“

Já však jsem se postavila proti onomu knězi a řekla jsem mu: „Hněv Amonův padniž na tebe za to, že jsi mu o tom řekl! Způsobil jsi mi svár, přinesl jsi mi boj.“ Shledala jsem, že kraj Neský jest nám nepřátelský. Činila jsem všechno, co bylo v mé moci s Neneferkeptahem, abych zabránila jeho cestě do Kebtu, on však mne neposlechl, šel ke králi a vypravoval mu všechno, co mu kněz řekl.

Král se ho otázal: „Co si přeješ?“

Odověděl mu: „Kéž mi dají královskou loď s její výstrojí, a já vezmu Ahuru s jejím synem Merjebem s sebou na jih, a přinesu ten svitek papyru, vydaje se bez prodlení na cestu!“

Dali mu královskou loď s její výstrojí, vstoupili jsme do ní, pluli jsme a dorazili jsme do Kebtu. Oznámili to kněžím kebtské Esety a Esetinu veleknězi. Přišli dolů k nám a přistoupili bez prodlení k Neneferkeptahovi, jejich ženy pak přišly zase dolů ke mně. Vystoupili jsme na břeh a šli jsme do chrámu Esety a Harpechrota. Neneferkeptah dal přinésti býka, husu a víno, a vykonal zápalnou a tekutou oběť kebtské Esetě a Harpechrotovi. Ubytovali nás v domě, jenž byl velice krásný, a hodovali s námi. Neneferkeptah strávil čtyři dni, hoduje s kněžími kebtské Esety, a manželky Esetiných kněží hodovaly zase se mnou.

Když nastalo jitro našeho následujícího dne, Neneferkeptah si dal přinésti množství čistého vosku, zhotovil z něho loď plnou veslařů i s jejich vesly, odříkal nad nimi čarovné říkadlo, dal jim život, dal jim dech, a vhodil loď na moře; královskou loď naplnil pískem. Šla jsem s ním, a když

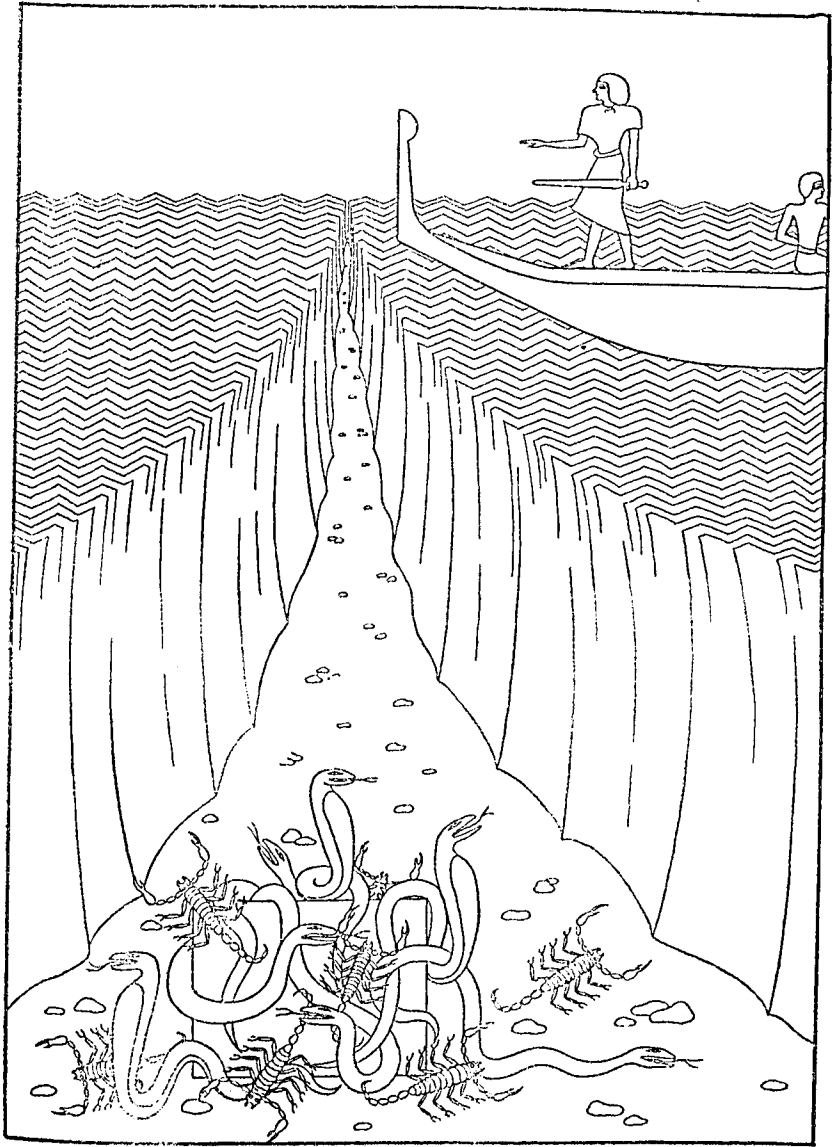
vstoupil na palubu, sedla jsem si nad Kebtským mořem, řkouc si: „Uvidím, co se s ním stane.“

On řekl: „Veslaři, veslujte se mnou až k místu, kde je ten svitek papyru!“

A veslovali s ním ve dne v noci. Když se tam dostal za tři dny, hodil před sebe písek, a v moři povstala prázdná prohlubeň. Když spatřil míli hadů, štírů a plazů všeho druhu kolem skřínky, v níž byl svitek, a když spatřil věčně žijícího hada ovinutého kolem oné skřínky, odříkal čarovné říkadlo nad míli hadů, štírů a plazů všeho druhu kolem skřínky, a učinil je nehybnými. Pak došel k místu, na němž byl věčně žijící had, dal se s ním do zápasu a zabil ho, ale on ožil a nabyl zase svého dřívějšího stavu. Dal se s ním znovu do zápasu, zase ho zabil, ale on znovu ožil a nabyl svého dřívějšího stavu. Dal se s ním po třetí do zápasu, rozťal ho na dvě části a nasypal písku mezi ně, a on zhynul a nenabyl již svého dřívějšího stavu.

Pak šel Nenerferkeptah k místu, na němž byla skřínka, a shledal, že je to skřínka železná; otevřel ji a našel v ní skřínku měděnou; otevřel ji a našel v ní skřínku ze dřeva skořicovníku; otevřel ji a našel v ní skřínku ze slonoviny a ebenového dřeva; otevřel ji a našel v ní skřínku stříbrnou; otevřel ji a našel v ní skřínku zlatou; otevřel ji a našel v ní svitek papyru. Vyňal svitek ze zlaté skřínky, přečetl stránku textu napsaného na něm, očaroval nebe, zemi i podsvětí, hory i moře, a rozuměl všemu, co povídala zvěř v horách, ptáci na nebi i ryby v hlubině, na nichž spočívá ve vodě božská síla. Přečetl druhou stránku svitku a spatřil Rea zářícího na nebi se svým Devaterem i lesknoucí se měsíc a hvězdy v jejich skutečné podobě.

Odříkal čarovné říkadlo nad vodou a ona nabyla zase svého dřívějšího stavu. Vstoupil na palubu a řekl vesla-

řům: „Veslujte se mnou až k místu, kde jest Ahure!“ I veslovali s ním ve dne v noci.

Když dorazil k místu, kde jsem byla, našel mne sedící nad Kebtským mořem. Protože jsem nepila, nejedla, a nečinila jsem nic na světě, vyhlížela jsem jako člověk vstupující do mumifikačního ústavu.

Řekla jsem Nenefekerptahovi: „Jako že žije král, ukaž mi svitek, pro nějž vytrpíme velké strasti!“

On podal mi svitek. Přečetla jsem stránku textu napsaného na něm, očarovala jsem nebe, zemi i podsvětí, hory i moře a rozuměla jsem všemu, co povídá zvěř v horách, ptáci na nebi i ryby v hlubině, na nichž spočívá ve vodě božská síla.

Přečetla jsem druhou stranu svitku a spatřila jsem Rea zářícího na nebi s jeho devaterem, spatřila jsem lesknoucí se měsíc i všechny nebeské hvězdy v jejich skutečných podobách.

Protože neumím psátí — říkám to, srovnávajíc se se svým starším bratrem Nenefekerptahem, který byl velice dobrým písařem a učeným mužem — on dal si přinést kus nového papyru, napsal na něj všechno, co bylo na svitku a namočil jej v pivo, takže se rozplynul na tekutinu, neboť věděl, rozplyne-li se, a já jej vypiji, že budu znáti všechno, co bylo na něm.

Onoho dne jsme se vrátili do Kebtu, ztrávili jsme dobrý den před kebtskou Esetou a Harpechrotem, pak jsme vstoupili na palubu a odpluli jsme po vodě.

Když jsme dorazili na míli na sever od Kebtu, tu, hle, Thovt pozoroval všechno, co učinil Nenefekerptah kvůli té knize. I nemeškal a oznámil to Reovi, řka: „Uznej mé právo a rozhodni mou při s Nenefekerptahem, synem krále Merneptaha, jenž vešel do mého domu, vyloupil jej, ukradl

mou skřínku s mou čarodějnickou knihou, a zabil mého strážce, jenž ji hlídal!“

Bylo mu řečeno: „Jest před tebou i se všemi lidmi, kteří jsou s ním.“ A byla seslána Božská síla dolů s nebe a bylo jí řečeno: „Nedopusť, aby se Neneferketah vrátil zdráv do Memfi se všemi lidmi, kteří jsou s ním!“

Za chvíli nato chlapec Merjeb vyšel zpod stinné střechy královské lodi, padl do řeky a utopil se. Všichni lidé, kteří byli na palubě, křičeli. Neneferketah vyšel zpod její stinné střechy, odříkal nad ním čarovné říkadlo a vyzdvihl ho vzhůru, ačkoli božská síla spočívala ve vodě na něm. Odříkal nad ním jiné čarovné říkadlo, a dal si od něho vypravovati všecko, co se mu přihodilo i o žalobě, kterou Thovt učinil u Rea.

Vrátili jsme se s ním do Kebtu, dopravili jsme ho do mumifikačního ústavu, postarali jsme se o to, aby mu byla věnována veškerá péče, dali jsme ho upravití po způsobu vznešeného šlechtice a uložili jsme ho do jeho sarkofagu v Koptské poušti.

Neneferketah pak řekl: „Neotálejme a vyplujme po vodě, aby král neuslyšel, co se nám přihodilo, a jeho srdce aby tím nebylo zarmouceno!“

Vstoupili jsme na palubu, vypluli jsme po vodě, a neotálejíce, urazili jsme míli na sever od Kebtu, k místu, kde chlapec Merjeb padl do řeky. Tu vyšla jsem zpod stinné střechy královské lodi, padla jsem do řeky a utopila jsem se. Všickni lidé, kteří byli na palubě, křičeli a řekli to Neneferketahovi. On vyšel zpod stinné střechy královské lodi, odříkal nade mnou čarovné říkadlo a vyzdvihl mne vzhůru, ačkoli božská síla spočívala ve vodě nade mnou, dal mě vynéstí nahoru, přečetl nade mnou jiné čarovné říkadlo, a dal si ode mne vypravovati všecko, co se mi přihodilo i o žalobě, kterou Thovt učinil u Rea.

Vrátil se se mnou do Kebtu, dal mne dopravití do mumifikačního ústavu, postaral se o to, aby mi byla věnována veškerá péče, dal mne upravití po způsobu vznešeného šlechtice a uložil mne v hrobce, v níž odpočíval chlapec Merjeb.

Pak vstoupil na palubu, vyplul po vodě, a neotáleje, urazil míli na sever od Koptu, k místu, kde jsme padli do řeky, a hovořil sám se sebou, řka: „Zdali bych se neměl vrátiti do Kebtu a usaditi se tam? Neboť vrátím-li se nyní do Memfi, a král se mne otáže na své dítky, co mu řeknu? Což mu mohu říci: Odvezl jsem tvé dítky do kraje Neského, zabil jsem je, sám zůstal jsem živ, a nyní přicházím do Memfi, ještě jsa živ?“

I dal si přinéstí stužku z královského plátna, udělal z ní pásku, svázal svitek, přiložil ho k svému tělu a připevnil ho. Pak vyšel zpod střechy královské lodi, padl do řeky a utopil se. Všickni lidé, kteří byli na palubě, křičeli, volajíce: „Běda! Běda! Zdaž se vrátí tento dobrý písař a učený muž, jemuž nikdo jiný se nevyrovnal?“

Královská loď plula po vodě, a nikdo na světě nevěděl, kde jest Neneferkeptah.

Když dorazili do Memfi, oznámili to králi. Král sestoupil ke královské lodi, jsa v smutečném šatě, i všechen memfický lid si oblékl smuteční šaty i s kněžími Ptaha, veleknězem Ptaha, se sborem úředníků i se všemi příslušníky královského paláce.

A hle, spatřili Neneferkeptaha, jenž svým uměním dobrého písaře se zachytil kormidel královské lodi. Vynesli ho nahoru a spatřili svitek papyru na jeho těle.

Král řekl: „Budiž odstraněn ten svitek, který jest na jeho těle!“

Ale sbor královských úředníků, Ptahovi kněží a Ptahův velekněz řekli králi: „Náš velký pán, král, kéž dosáhne

věku Reova! Neneferketah byl velice dobrý písař a učený muž.“

Král ho dal dopravit do mumifikačního ústavu do 16 dní, upravit do 35 dní, pohřbít do 70 dní, a uložili ho do jeho sarkofagu v jeho hrobce.

Vypověděla jsem ti všechno zlo, které nás stihlo kvůli tomuto svitku papyru, o němž ty pravíš: „Budiž mi dán! Nemáš na něj nároků, protože náš pozemský život nám byl odňat k vůli němu.“

Setne řekl Ahuře: „Budiž mi dán tento svitek, který vidím mezi tebou a Neneferketahem, nebo si jej vezmu násilím!“

Tu Neneferketah se zdvihl na lůžku a řekl: „Nejsi-li ty Setne, jemuž má manželka vypověděla všechny tyto útrapy, které ty jsi nepřetrpěl? Hodláš se zmocnit tohoto svitku silou dobrého písaře nebo vítězstvím ve hře nade mnou? Zahrajme si spolu o něj!“

Setne odpověděl: „Souhlasím.“

Byla před ně položena hra i s jejími psy, a hráli spolu.

Neneferketah vyhrál hru nad Setnem, odříkal nad ním čarovné říkadlo, položil hrací skříňku, která byla před ním, na jeho hlavu a vtiskl ho do země až po lýtka. Totéž učinil při druhé hře: vyhrál ji nad Setnem, a vtiskl ho do země až po pohlavní úd. A totéž učinil i po třetí, a vtiskl ho do země až po uši.

Tu Setne dostal velký strach z Neneferketaha, i zavolal svého bratra a soukojence Jenharrova a řekl: „Nemeškej, jdi nahoru na zemi, vypověz králi všechno, co se mi přihodilo, a přines amulety mého otce Ptaha a mé čarodějnické svitky papyru!“

Jenharrov nemeškal, vystoupil na zemi a vypověděl králi všechno, co se Setnovi přihodilo.

Král řekl: „Dones mu amulety jeho otce Ptaha a jeho čarodějnické svitky papyru!“

Jenharrov nemeškal, sestoupil do hrobky, položil amulety na Setna a on v tom okamžiku vyskočil nahoru. Pak vztáhl svou ruku po svitku a vzal si jej. Když Setne vycházel z hrobky, světlo šlo před ním a tma šla za ním. Ahure za ním plakala a volala: „Bud' vítána, temnoto, měj se dobře, světlo! Odchází všecka síla, která byla v hrobce.“

Neneferkeptah řekl Ahuře: „Netruchli! Dokáži, že sem přinese ten svitek, maje vidlovité kopí ve své ruce a kotlík s ohněm na své hlavě.“

Setne vystoupil z hrobky, zavřel za sebou po jejím způsobu, šel ke králi a pověděl mu, co se mu přihodilo pro ten svitek.

Král řekl Setnovi: „Odnes moudře tento svitek do Neneferkeptahovy hrobky, nebo on dokáže, že jej přineseš, maje vidlovité kopí ve své ruce a kotlík s ohněm na své hlavě!“

Ale Setne ho neposlechl a neměl jiné práce na světě, než rozvinovati svitek a čísti z něho před kýmkoli.

Jednoho dne se Setne procházel po cestě, vedoucí k Ptahovu chrámu, a spatřil ženu, velice krásnou, takže nebylo ženy jejího vzhledu. Byla krásná a mnoho zlatých šperků bylo na ní, několik děvčat ji provázelo a sbor padesáti dvou domácích lidí patřil k ní.

Jakmile ji Setne spatřil, nevěděl ani, kde jest. Zavolal svého sluhu, řka: „Nemeškej, jdi tam, kde je ta žena, a vyzvěď, jaký jest její stav!“

Sluha neotálel, šel k té ženě, zavolal služku, která ji provázela a otázal se jí, řka: „Kdo je ta žena?“

Odpověděla mu: „Je to Tabubue, dcera velekněze Basty, paní Anchtove. Přišla sem vyzývat velikého boha Ptaha.“

Sluha se vrátil k Setnovi a pověděl mu všecko, co mu služka řekla.

Setne řekl sluhovi: „Jdi a řekni té služce: Setne Chamvese, syn krále Vesermaarea, mne posílá, řka: Dám ti deset debenů zlata, a pobuď hodinu se mnou! Ne-li, mám ti ohlásiti násilí, které ti dám učiniti? Dám tě odvésti na skryté místo, takže nikdo na světě tě nenajde.“

Sluha se vrátil k Tabubui, zavolal její služku a dal se s ní do řeči. Ona hubovala, jako by urážka byla to, co řekl. Ale Tabubu řekla sluhovi: „Zanech hovoru s touto ohyzdnou dívkou, pojď sem ke mně a mluv se mnou!“

Sluha přiběhl k Tabubui a řekl jí: „Dám ti deset debenů zlata, a pobuď hodinu se Setnou Chamvesem, synem krále Vesermaarea. Či přeješ si vyhrůžky násilím, které ti dá učiniti, daje tě odvésti na skryté místo, takže tě nikdo na světě nenajde?“

Tabubue odpověděla: „Jdi a řekni Setnovi: Jsem čistá, nejsem nízká žena. Přeješ-li si učiniti se mnou to, po čem toužíš, přijď do Pubastu, do mého domu. Všecko jest v něm připraveno, i učiníš tam se mnou to, po čem toužíš, a nikdo na světě nespatri mne, a já se nedopustím veřejné neslušnosti.“

Sluha se vrátil k Setnovi, pověděl mu všecko, co mu Tabubue řekla a dodal: „To je správné,“ neboť se rouhal každý, kdo byl v okolí Setna.

Setne si dal pro sebe poslati loď, vstoupil na palubu, a bez meškání vyplul do Pubastu. Přišel na západ městské čtvrti Kemi, a našel tam velmi vysoký dům; kolem něho byla zed', na severu sousedila s ním zahrada a před jeho dveřmi byla mastaba.

Setne se otázal: „Čí je to dům?“

Odpověděli mu: „To je dům Tabubue.“

Setne vešel do ohrady a věnoval svou pozornost zahradnímu pavilonu.

Oznámili to Tabubui, ona sestoupila dolů, uchopila Set-

novu ruku a řekla mu: „Jako že žije král, zdar domu velekněze Basty, paní Anchtove, do něhož jsi vstoupil; bude velice krásný! Pojď se mnou nahoru!“

Setne šel s Tabubui nahoru po schodech domu, a shledal, že hořejší poschodí domu jest vyzdobeno a vykládáno, a že jeho výzdoba a vykládání jest z pravého lapisu lazuli a z pravého tyrkysu. Bylo tam mnoho lůžek vystlaných královským plátnem, a četné zlaté číše byly na polici.

Naplnili zlatou číši vínem, podali ji Setnovi a Tabubue mu řekla: „Pij!“ Ale on jí odpovéděl: „Nemohu.“

Podali mu pokrmy, jaké se předkládají králi, a ona mu řekla: „Jez!“ Ale on jí odpovéděl: „Nemohu.“

Dali kadidlo do kotlíku a přinesli mu masti toho druhu, jakého užívá král.

Setne trávil příjemný den s Tabubui, ale vůbec dosud nespatrił jejího těla. I řekl jí: „Učinnme to, proč jsme sem přišli.“

Odpovéděla mu: „Dojdeš k cíli. Tvůj dům je to, v němž jsi. Ale já jsem čistá, nejsem nízká žena. Chceš-li učiniti se mnou to, po čem toužíš, vystav mi vyživovací listinu a stvrzenku na kupní cenu všeho nemovitého i movitého majetku, který ti patří!“

Řekl jí: „Ať mi přivedou školního písaře!“

Ihned mu ho přivedli, a Setne jí dal vyhotoviti vyživovací listinu a stvrzenku na kupní cenu všeho nemovitého i movitého majetku, který mu patřil.

Za chvíli oznámili Setnovi: „Dole jsou tvé dívky.“

Řekl: „Nechť je přivedou nahoru!“

Tu Tabubue se zvedla a vzala si na sebe oděv z královského plátna, takže Setne viděl skrze něj celé její tělo, a jeho vášeň vzrostla ještě nad tu, ve které tonul dříve.

Řekl Tabubui: „Učinnme to, proč jsme sem přišli!“

Řekla mu: „Dosáhneš svého cíle. Tvůj dům je to, v němž

jsi. Ale já jsem čistá, nejsem nízká žena. Chceš-li učiniti se mnou to, po čem toužíš, nařídíš, aby tvé dítky podepsali můj doklad; nedopust', aby se přely s mými dítkami o tvůj majetek!“

Setne dal přivésti své dítky a nařídil jim, aby podepsali doklad. Pak řekl Tabubui: „Učiňme to, proč jsme sem přišli!“

Ale ona mu řekla: „Dosáhneš svého cíle. Tvůj dům je to, v němž jsi. Ale já jsem čistá, nejsem nízká žena. Chceš-li se mnou učiniti to, po čem toužíš, dej usmrtiti své dítky a nedopust', aby se přely s mými dítkami o tvůj majetek!“

Setne řekl: „Nechť jim učiní tuto ohavnost, která se vplížila do tvého srdce!“

Tabubue dala zavraždit jeho dítky před ním, a dala je shoditi z okna psům a kočkám, které žrali jejich maso, a on slyšel je, popíjeje s Tabubuí.

Řekl jí: „Učiňme to, proč jsme sem přišli! Dal jsem vykonati všecko, co jsi mi řekla.“

Odpověděla mu: „Odebeř se do této komnaty!“

Setne vešel do komnaty, lehl si na lůžko ze slonoviny a ebenového dřeva, aby jeho láska obdržela odměnu, a Tabubue si lehla k němu. Vztáhl svou ruku, aby se jí dotkl, tu ona otevřela svá ústa dokořán s hlasitým výkřikem, a Setne se probudil. Byl v pekárně, jeho úd byl v prachu, a neměl na sobě ani kouska oděvu.

Za chvíli spatřil Setne vznešeného muže, sedícího na no sítkách, a množství lidí běželo u jeho nohou, takže vyhlížel jako král.

Setne se chystal vstáti, ale nemohl vstáti pro stud, že nemá na sobě oděvu.

Král se otázal Setny: „Co děláš v tomto stavu, ve kterém jsi?“

Odpověděl: „Neneferketah je to, jenž mi způsobil toto všecko!“

Král řekl: „Jdi do Memfi! Tvé dívky touží po tobě; jsou na svém místě u krále.“

Setne řekl králi: „Kéž můj velký pán dosáhne věku Reova! Jak jest mi možno jíti do Memfi, když nemám na sobě kouska oděvu?“

Král zavolal sluhu, který stál u něho, a nařídil mu, aby dal Setnovi oděv. Pak mu řekl: „Jdi do Memfi! Tvé dívky jsou živы, jsou na svém místě u krále.“

Setne se odebral do Memfi a objal své dívky, když shledal, že žijí.

Král řekl: „Nebylo-li mámení všecko to, co jsi zažil?“

Setne vypravoval všecko, co se mu přihodilo s Tabubuí a Neneferketahem, a král mu řekl: „Učinil jsem pro tebe předem, co bylo v mé moci, řka: Zahubí tě, nedoneseš-li ten svitek tam, kde jsi ho vzal. Až dosud jsi mne neposlechl. Dones tedy nyní svitek Neneferketahovi, maje vidlovité kopí ve své ruce a kotlík s ohněm na své hlavě!“

Setne odešel od krále, a maje vidlovité kopí ve své ruce a kotlík s ohněm na své hlavě, sestoupil do hrobky, v níž byl Neneferketah.

Ahure řekla Setnovi: „Velký bůh Ptah je to, jenž tě sem přivedl zdráva.“

Neneferketah se smál, řka: „Stalo se, co jsem ti tenkrát řekl.“

Setne žehnal Neneferketahovi; pozoroval, že denní světlo bylo v celé hrobce, když mluvili.

Ahure i Neneferketah velice žehnali Setnovi, a Setne řekl Neneferketahovi: „Není ti snad něco nepříjemno?“

Neneferketah řekl Setnovi: „Víš, že Ahure i její syn Merjeb jsou v Kebtu i zde, v této hrobce mým uměním

dobrého písáře. Budiž ti svěřen obtížný úkol, a ty ho přijmi, odeber se do Kebtu a doprav je sem!“

Setne vystoupil z hrobky, šel ke králi a vypověděl mu všecko, co mu řekl Neneferketah, a král řekl: „Jdi do Kebtu a přines sem Ahuru i jejího syna Merjeba!“

Setne řekl králi: „Nechť mi dají královský člun s jeho výstrojí!“

Dali mu královský člun i s jeho výstrojí, Setne vstoupil na palubu, vyplul, neomeškal se a doplul do Kebtu. Oznamili to kněžím kebtské Esety a veleknězi Esety, a oni sestoupili k němu a dovedli jej za ruku na břeh. Vystoupil odtamtud nahoru, šel do chrámu kebtské Esety a Harpechrota, dal přinésti býka, husu a víno, a vykonal zápalnou a tekutou oběť kebtské Esetě a Harpechrotovi. Pak odešel s Esetinými kněžími a s Esetiným veleknězem do Kebtské pouště.

Ztrávili tři dni a tři noci, hledajíce ve všech hrobkách, které jsou na Kebtské poušti. Obraceli desky písarů domu života a čtli nápisy napsané na nich, ale místa odpočinku Ahury a jejího syna Merjeba mezi nimi nenašli.

Neneferketah poznal, že nenašli místa odpočinku Ahury a jejího syna Merjeba, vstal, proměnil se ve velice starého kněze, a přišel k Setnovi.

Setne, spatřiv ho, řekl mu: „Máš vzhled člověka velice starého. Neznáš místa odpočinku Ahury a jejího syna Merjeba?“

Stařec odpověděl Setnovi: „Otec otce mého otce říkal otcí mého otce: Otec otce mého otce řekl otcí mého otce, že místo odpočinku Ahury a jejího syna Merjeba jest u jižního koutu domu tkalce.“

Setne řekl starci: „Snad se tkadlec dopustil na tobě bezpráví, a ty přicházíš, dáti mu za to zbořiti jeho dům?“

Stařec odpověděl Setnovi: „Nechť mne hlídají, a nechť

zboří dům tkalce, a nenajdou-li Ahuru a jejího syna Merjeba pod jižním koutem jeho domu, nechť mi učiní něco hanebného!“

Hlíдали starce, a našli místo odpočinku Ahury a jejího syna Merjeba pod jižním koutem tkalcova domu. Setne dal dopravit tyto vznešené osoby do královského člunu a dal postaviti tkalcův dům podle jeho dřívějšího vzhledu. Neneferketah pak dal Setnovi poznati, že on to byl, jenž přišel do Kebtu, aby umožnil najíti místo odpočinku Ahury a jejího syna Merjeba.

Pak Setne vstoupil na palubu královského člunu, plul po vodě, a bez omeškání dorazil do Memfi se všemi lidmi, kteří byli s ním.

Oznámili to králi, a on sestoupil ke královskému člunu a dal dopravit tyto vznešené osoby do hrobky, v níž odpočívá Neneferketah, a dal nad nimi v nápisu vyryti píseň.

*

Skončeno je toto vypravování o Setnovi Chamvesovi, o Neneferketahovi, jeho manželce Ahuře a jejím synu Merjebovi. . . . . roku patnáctého, prvního měsíce doby pučení.